

Z g o r é.

Moj duh mi plove vrh goré
V okrožju jasnem;
Odpira, greje se srcé
V obzorju krasnem;
Oko molcé nad zemljo plava
In mi utehe mir vdihava
Z goré, z goré!

Tu vladajo sive skalé,
Višav kraljice,
In v zibkah iz mahú gojé
Svoj rod — cvetlice.
Plazov srebrni plašč jih krije,
Z glavé jim solčna krona sije,
Z goré, z goré!

Razpet je baldahin nad nje,
Poslikan tajno,
Preproge spodaj se blesté,
Setkane bajno.
Vse živo, pisano, cvetoče,
Vse srečno zdi se mi, smejoče,
Z goré, z goré!

Z robú na rob se pnó kozé
In čez propasti — — —
Življenja polne so skalé
In ljubke slasti!
V pomének vabijo me milo,
Naročajo mi pozdravilo
Z goré, z goré!

Šepečem tiho jim tožbé
Zemljé domače:
Kako trpi se vrhu nje,
Kako se plače.
In zdi se mi, da vse skalovje
Z menoj vred moli za domovje
Z goré, z goré!

Saj ni mrtvó! Za dom plamté
Planine sive;
I srca vroča jim goré,
I duše žive.
Za božjo čast, za domovino
Prošnje pošiljajo v višino
Z goré, z goré!

Granitni rob gorkó srcé
Junaško brani,
Da ga snegovi ne shladé,
Ne stró orkani.
Goreča srca skal granitnih
Junakov znak so nedobitnih
Z goré, z goré!

Zato moj duh zapluj z goré
Med bratov četo,
Vgraniti jih in vžgi srcé
Za pravo sveto!
Ko homo narod iz graníta,
Vzžari nam zarja zmagovita
Z goré, z goré!

Sovran.

Zdaj in nekdej.

Ob zidu mogočnih palač
Počasi koraka berač.
Ob gradu lepote čarôbne
Utrujen ustavi korak
In lice si v gube resnôbne
Nabere upali prosjak:
»Bogát in preslavljan od svéta
Jaz nekdej sem vladal ta grad,
Zapravi bogastvo in leta,
Zapravi življenja pomlad.
Mladost je prešla in sijaj,
Gorjé mi, gorjé mi je zdaj.
Naložil sem vrečo na rame,

Nihčè se ne zmeni več zame.«
Nad starcem pa nekdo v palači
Ob oknu sedi v naslonjači:
»Preziral me nekdej je svet,
A zdaj te dvorane so moje,
In moj je ta kras in sijaj.
Spominjam nesrečnih se let,
Gorjé mi je bilo tedaj!«

Krog ust zaigra mu nasmeh,
Veselje posveti v očeh.
Pod zidom zažene pa plač
Nesrečni upali berač.

A. M.

